

Exod. 23. & תִּשְׁכַּח cessabit, Leuit. 26. Tum autem summa illa sit, vt se in ista cōiugatione exerceat sedulè tyro, quandoquidem ceteras omnes faciles ex huius cognitione habebit, ac inueniet.

Coniugatio נִפְעַל.

Secunda coniugatio quæ passiuæ est significatio- nis, נִפְעַל appellatur: & formatur ab actiua superiori, præposita primæ thematis נ litera (quæ passiuæ vocis est characteristica) affecta hirc, sequente seu a quiescente sub prima thematis. וְ, נִפְקַד visitatus fuit.

Exemplum:

Præteritum עָבַר

נִפְקַד נִפְקַדָּה

נִפְקַדְתָּ נִפְקַדְתָּה

נִפְקַדְתָּם נִפְקַדְתָּהּ

נִפְקַדְתִּי נִפְקַדְתִּיךָ

נִפְקַדְתִּיךָ נִפְקַדְתִּיכֶם

נִפְקַדְתִּיכֶם נִפְקַדְתִּיכֶם

נִפְקַדְתִּיכֶם נִפְקַדְתִּיכֶם

נִפְקַדְתִּיכֶם נִפְקַדְתִּיכֶם

נִפְקַדְתִּיכֶם נִפְקַדְתִּיכֶם

נִפְקַדְתִּיכֶם נִפְקַדְתִּיכֶם

נִפְקַדְתִּיכֶם נִפְקַדְתִּיכֶם

נִפְקַדְתִּיכֶם נִפְקַדְתִּיכֶם

נִפְקַדְתִּיכֶם נִפְקַדְתִּיכֶם

נִפְקַדְתִּיכֶם נִפְקַדְתִּיכֶם

נִפְקַדְתִּיכֶם נִפְקַדְתִּיכֶם

נִפְקַדְתִּיכֶם נִפְקַדְתִּיכֶם

נִפְקַדְתִּיכֶם נִפְקַדְתִּיכֶם

נִפְקַדְתִּיכֶם נִפְקַדְתִּיכֶם

נִפְקַדְתִּיכֶם נִפְקַדְתִּיכֶם

נִפְקַדְתִּיכֶם נִפְקַדְתִּיכֶם

נִפְקַדְתִּיכֶם נִפְקַדְתִּיכֶם

נִפְקַדְתִּיכֶם נִפְקַדְתִּיכֶם

נִפְקַדְתִּיכֶם נִפְקַדְתִּיכֶם

נִפְקַדְתִּיכֶם נִפְקַדְתִּיכֶם

נִפְקַדְתִּיכֶם נִפְקַדְתִּיכֶם

Differt hoc participiū sing. mascu. à præterito, quòd illud maxima ex parte habeat -, hoc verò - in secunda syllaba.

Vbiq̃ue in infinitiuo, imperatiuo, & futuro huius coniugationis, desideratur נ passiuæ vocis character, qui tamen suppletur per daghes, inscriptum complexui primæ radicis literæ. Verum tamen quia daghes

D 2

forte

præpositionis מן. nam alioqui dicendū esset מן פִּקְדוֹ. Si verò prima fuerit gutturalis, quæ abhorret à daghes, vel ר, subscribetur ם. vt. מִפְקֶדוֹ ab occidendo. & similia.

Imperatiuus similis est infinitiuo, detractis literis בִּכְלָם, & tantum habet secundam personam. Dicunt enim Hebræi nobis ipsis, vel absentibus nos nō posse imperare. Huius personæ mascul. singulari, etiam in verbis imperfectis, in omnibus coniugationibus aliquando ad ornatum lectionis additur ה per Paragogen: exempla & obseruationes alias vide in grammatica nostra.

Futurum, fit ab imperatiuo, præposita vna literarum אֵיתִי, quæ in omnibus coniugationibus semper sunt futuri temporis characteristica.

Notandum prætereà, primam personam futuri vtriusque numeri interdum asciscere ה paragogicā literam in omnibus coniugat. etiam imperfectorum verborum (vt fit in imperatiuo) ad ornatum lectionis: secundam verò & tertiam plurales masculini generis habere etiam quandoque in fine י.

Regula.

Infinitiuum, imperatiuum, & futurum verborum coniugationis Cal, duplici forma expressimus: nam actiua verba in illis, in vltima syllaba habent holem. Neutra verò -. Sunt quoque quædam actiua, quæ similiter habent in vltima -, & præsertim, illa quæ pro tertia aut secunda habēt א, vel ה, vel ה, vel ע. Quædam etiam utroque modo afficiuntur. vt תִּשְׁכַּח, Exod.